

Hvis Gud kommer på de her kanter, er det sikkert kun for at få pik i røven

Istanbul er blevet en gigantisk druk- sex- og narkodestination for muslimske turister, og det er flygtninge, der står for det beskidte arbejde.

Journalist Waleed Safi har fulgt tre af dem i årevis, og i et hjørne af natklubben Arabernes Tårn mødes de nu for at kigge dybt i det dekadente Istanbuls blodskudte øjne

Istanbul er blevet en gigantisk druk- sex- og narkodestination for muslimske turister, og det er flygtninge, der står for det beskidte arbejde. Journalist Waleed Safi har fulgt tre af dem i årevis, og i et hjørne af natklubben Arabernes Tårn mødes de nu for at kigge dybt i det dekadente Istanbuls blodskudte øjne

ISTANBUL – Den irakiske luder har brune øjne, solbrændt hud, og en stor røv, som mændene i natklubben har lyst til at bide i.

Festen er knap nok begyndt, men mændene er allerede liderlige.

»Vuf, vuf,« bjæffer en beruset jordaner.

Luderen ignorerer ham og danser videre til arabiske rytmer på et bord i bare fødder. Hun kniber øjenbrynene sammen, så hun ser rasende ud, og så strækker hun armene i vejret over hovedet og vrikker kraftfuldt med hofterne som et uhyre, der lige er sluppet ud af fangenskab.

»Vuf, vuf, vuf! Skænk mig lige en dråbe fra din tissekone, så jeg opnår udødelighed«, siger jordaneren i et vulgært forsøg på at være poetisk og griner højt for sig selv på sofaen.

I natklubben, Arabernes Tårn, i Nişantaşı-bydelen i Istanbul sidder arabiske mænd fra hele Mellemøsten rundt om bordene og drikker sig hjernedøde i Absolut Vodka. Saudiske blærerøve, palæstinensiske bureaukrater, irakiske forretningsmænd og andre desperadotyper, som forsøger at være noget, de ikke er, hænger ud her.

De gnasker vandmelon til vodkaen. Og kirsebær, æbler, nødder og popcorn. Andre sniffer kokain i klørlugten på lokummet ude bagved. Resten beglor den irakiske luders erotiske bevægelser under diskolyset, mens de venter på ankomsten af en stor gruppe marokkanske ludere, der skal sætte fut i festen.

Natklubbens alfons, en 30-årig syrisk mand fra Deir Ezzor-provinsen, er vært på showet i nat og gør klar til indledningstalen. Han har et gråt jakkesæt, et frossent blik og ligner en mand, der finder hele menneskeheden frastødende.

Med spotlyset rettet direkte mod hans ansigt griber han fat i mikrofonen, retter sin krave og marcherer køligt ind på dansegulvet med åbne arme og oprejst pande som en gladiator i Colosseum.

»Den, der mister sig selv, rejser til Istanbul, siger de«, indleder han i mikrofonen.

Alfonsen fortsætter sarkastisk, men ikke uden en smule alvor.

»Vi arabere mistede os selv den dag, Saddam Hussein blev hængt. Så lad os alle sammen udbringe en skål for den heroiske martyr!«.

Mændene i natklubben bryder ud i latter og skåler i vodka for Iraks afdøde diktator.

Drømte om Europa, men endte her

Kabareten Arabernes Tårn i Istanbul er en del af en blomstrende undergrundsverden fyldt med stoffer, ludere, penge og drama, som de færreste mennesker uden for Mellemøsten aner eksisterer.

Istanbul er i de senere år boomet som en syndens by for arabiske og iranske rejsende. Her kan man udleve sine vildeste fantasier.

Saudiske rigmænd kan få deres koner bollet, mens de kigger på – mod betaling, selvfølgelig. Iranske kvinder kan ydmyge og pisse på arabere – også mod betaling, naturligvis.

Har du penge, står de fleste muligheder åbne.

Det er en udvikling, som er sket over de senere år. Det hele er drevet af det, som folk i Europa kaldte flygtningekrisen, og som EU fik sat en prop i ved at slå en handel af med Erdogan. De, som i dag får hjulene i Istanbuls store druk-, sex- og stofmaskine til at spinde, er nogle af de flygtninge, som aldrig kom med båden til Europa.

Gennem de seneste tre år har jeg jævnligt mødt dem med tre af dem. Alle flygtninge, som laver penge i det natlige skyggeland. Over årene har vi drukket sammen, røget sammen og festet sammen. Jeg har både set dem sejle i speedbåd på Bosphorus-strædet med dollarsedler, der stak ud af lommerne, og hørt dem hulke sig i søvn i løbet af de mørke vintermåneder.

Mest af alt har jeg bare lyttet til deres vanvittige fortællinger for at kunne skrive om dem en dag. I nat er vi fire så taget sammen i Arabernes Tårn for at samle trådene og kigge dybt i det dekadente Istanbuls blodsprængte øjne.

Der er den statsløse palæstinensiske pusher Hisham Escobar på 26 år fra Yarmouk-lejren i Syrien. En uforudsigelig herre, som ikke kan holde fingrene væk fra de stoffer, han selv sælger på gaden.

Der er også den aspirerende rapper Adnan Sami på 24 år fra Mosul, Irak. En selvglad fyr, som ikke kan komme sig over sin tyrkiske ekskærestes hævn.

Og så er der den følsomme og eftertænksomme luder Ahmed Zine el Abdine – kaldet Zizou – på 25 år fra Aleppo i Syrien, som lader sig ydmyge af kvindelige muslimske sexturister.

I løbet af natten taler vi om deres liv i eksil. Om deres brutale liv i Istanbuls gader. Om kvinder, sex, skuffelse, racisme, smerte, kriminalitet, stoffer, prostitution, skam, selvhad og desperation.

Tilbage i 2015 – da flygtningekrisen var på sit højeste – havde alle tre muligheden for at flygte til Europa, men de endte alle med at afblæse flugten fra Izmir til Lesbos af personlige eller logistiske årsager.

I dag lever de alle sammen ulovligt i den tyrkiske storby. De er 'udokumenterede migranter', enten fordi deres opholdstilladelse er udløbet, eller også fordi de slet ingen dokumenter har.

To af dem eksisterer slet ikke på papiret. Den tredje – den aspirerende irakiske rapper – har hidtil klaret sig med et falsk syrisk pas.

»Hvis jeg bliver dræbt i nat, er jeg lige så meget værd som en død kat i vejkanten. Vi lever under radaren, vi lever af penge fra narko og prostitution, og vi overlever kun, fordi vi kan lugte tyrkisk politi på flere kilometers afstand«, deklarerer den palæstinensiske pusher Hisham Escobar.

Og så er alle tre kriminelle. De har ingen skrupler. Ingen stopklodser. De er lovløse. Og de opfordrer europæerne til at være taknemmelige.

»Europæerne bør kysse Erdogans fod, fordi han holder os væk, og ikke kalde ham diktator«, siger rapperen Sami.

De glamourøse marokkanske luksusludere, som alle i natklubben har ventet på, ankommer til festen i intervaller, som var det en catwalk. Lange brune ben, langt sort hår, og lange velplejede negle og iført smykker, høje hæle, lårkorte nederdele og Gucci-tasker.

»Her dufter af Coco Mademoiselle!«, råber Escobar ud over bordet, så hele natklubben bryder ud i latter.

Kvindernes skyld, at vi ikke kom til Europa

Hisham Escobar – hvis idol er den afdøde colombianske narkobaron Pablo Escobar – har et firkantet ansigt med et veltrimmet overskæg og et blik, der skifter mellem afstumpet og krænket.

Escobar ærgrer sig over, at han ikke tog flugten til Europa, inden Merkel lavede aftalen med præsident Erdogan. Han kom aldrig af sted, fordi hans mor blev syg. Han var nødt til at sende penge hjem akut.

»Istanbul flyder med narko, fordi det er et transitland, så narko er den nemmeste måde at lave hurtige penge på. Derefter blev jeg hooked på det. Mor ved selvfølgelig intet om mit arbejde«, siger han.

Hans kammerat, rapperen Adnan Sami, ærgrer sig også. Som aspirerende rapper tjener man intet i Tyrkiet. I stedet pusher han, når han mangler penge. Andre gange prostituerer han sig. Men for det meste tager han, hvad der nu findes af tjanser derude.

Adnan Sami har en perfekt krop som en græsk statue, som er fyldt med tatoveringer. Hans ansigtstræk minder om en models, og de fleste af kammeraterne misunder ham åbenlyst, fordi han altid får kvindernes

opmærksomhed i byen.

Netop kvinderne og Istanbul har været rapperens helt store undergang, siger han selv. Han kom aldrig til Europa, fordi han blev forelsket i en tyrkisk pige. Han blev også forelsket i Istanbul, der forførte ham med sin storhed, sin frihed og sit fantastiske natteliv.

Sami var dum og naiv og troede, at forholdet til byen og ekskæresten ville vare ved for evigt, siger han. Men den tyrkiske kvinde hævnedede sig på ham. Og det på en måde, som stadig gør livet surt for ham i dagligdagen.

»Kvinder kan elske med en sådan en voldsom kraft, men når de først hader dig, kan selv Gud ikke stå i vejen for deres vrede«, siger rapperen lommefilosofisk.

Luderen Ahmed Zizou, en muskuløs, mørk fyr med brede skuldre, der minder om en stor sydamerikansk fodboldangriber, anklager også en kvinde for at sabotere hans drøm om Europa. Zizou tog aldrig båden over Middelhavet, fordi hans familie havde hørt skrækhistorier om druknedøden og talte ham fra det.

»Min mor tudede flere dage i telefon, så jeg blev i Istanbul og endte som luder,« konstaterer Zizou knastørt, mens hans kigger rundt i natklubben.

Som det viser sig senere på natten efter nogle vodkaflasker, har tilværelsen og livet som mandlig luder i Istanbul fyldt Ahmed Zizou med et enormt selvhad. Så meget selvhad, at han altid har noget snavs i blodet.

»Jeg er aldrig ren! Coke, Captagon, Xanax, MDMA, syre, hash, spiritus. Det hele,« siger Zizou med sine blodskudte øjne.

Vi har transformeret Istanbul

Den irakiske luder med den store røv er tilbage på dansegulvet. Hun kommer ud til et brag af fyrværkerifontæner og stjæler atter al opmærksomhed i natklubben. Hun fortryller de berusede arabiske mænd, når hun snurrer tidløst rundt som en sufidanser på bare fødder.

»Vi har ændret denne by«, siger rapperen Sami, mens han kigger på luderens på dansegulvet.

De tre mænd påstår, at migranter som dem har transformeret Istanbul over de senere år. En påstand som måske ikke er helt ubegrundet. Krigen i Syrien har sendt 3,5 millioner syrere til Tyrkiet, og mere end en halv million lever officielt i Istanbul.

Siden Det Arabiske Forår i 2011 og kaosset med Islamisk Stat i 2014 er antallet af irakere, palæstinensere, egyptere, algeriere og tunesere stedet voldsomt. Mange af dem, som forsøgte at komme til Europa, sidder nu fast i Istanbul, og deres tilstedeværelse har gjort Istanbul mere arabisk end nogensinde.

»Førhen rejste arabiske turister til Beirut, Sharm el-Sheikh, Kairo, Agadir

og Tunis hvor de forstod det arabiske sprog. Nu kommer de her, fordi folk som os servicerer dem,« siger Zizou.

Natklubber som Arabernes Tårn er det klareste eksempel på hvordan Istanbul har ændret sig de senere år. Klubberne eksisterede slet ikke for bare et par år siden.

Det er en ny voksende milliardindustri, hvor mængden af penge, ludere og drama, er så enorm, at man på gadeniveau spekulerer i, om den tyrkiske mafia, eller om statsoverhoveder er involveret.

I feriesæsonerne og i den muslimske højtid eid ankommer hele passagerfly fra Casablanca fyldt med marokkanske ludere. Man ser dem alle vegne omkring Taksim, Istiklal og generelt rundt omkring i det europæiske Beyoglu-distrikt.

Pusheren Escobar sætter selv ord på det:

»Præsident Erdogan og kong Mohamed den femte af Marokko er rigtigt nok de største alfonser. Men det er os, der får den her beskidte industri til at funkke. Kongen sender luderne, Erdogan giver visum, men vi er serviceklassen, der får lortet til at køre«.

Mænd som Escobar, Sami og Zizou, mener, at de sammen med hundredetusinder af andre arabiske migranter fra krigene i Syrien og Irak i dag udgør en helt ny kaste, en social gruppe i Tyrkiet, der har dannet grundlag for opblomstringen af arabisk turisme i Tyrkiet. Og det burde tyrkerne være taknemmelige for.

»På grund af os fører alle veje til Istanbul i dag. Uden os ville de rige arabere ikke bruge deres penge her,« siger Ahmed Zizou fra Syrien.

Men de tre mænd har betalt en høj pris, synes de selv.

Over årene har de tre smuglet mennesker, været kontaktpersoner og mellemænd for skumle typer, de ikke kendte, vasket tallerkner, smidt skrald, rensset toiletter, været turistguider for arabiske turister i byen.

De har stort set arbejdet med alt. Det har tæret på deres kræfter og tvunget dem ud i situationer, de ikke altid har magtet blot for at opnå småting.

»Vi har hustlet, snydt, stjålet, spillet hellige, uhellige, kneppet andre i røven, og selv blevet kneppet i røven. Alt for pengene, brormænd! Jeg skal da også kunne gå i Ray Ban, hvis jeg har lyst«, siger luderen Ahmed Zizou.

På en af sofaerne i natklubben sidder en saudisk mand med en hel gruppe underdanige mænd omkring sig. Han signalerer med fingrene fra sin sofaplads til pusheren Hisham Escobar, at han skal komme nærmere.

»Kom, kom,« mumler saudierens læber tavst.

Escobar rejser sig op og går til saudierens sofa. Han læner sig forover, så saudieren kan hviske ham i øret. Lidt efter kommer Escobar tilbage og hiver telefonen op ad lommen.

»De kommer til byen og efterspørger en stabil forsyning af stoffer. Saudieren ville have en Viagra-pille. Det havde jeg sgu ikke lige på mig, så han fik mit nummer til senere«, siger Escobar og blinker.

Alkohol er sjælens glidecreme

De arabiske mænd i den dunkle natklub i Istanbul er blevet hæmningsløse efter flere timers druk. En libanesiser med en opknappet skjorte og synlig guldkæde på brystet sidder med armene hvilende på ryglænet som en gangster i en amerikansk film. Han råber ad tjenerne, griner højt, banker i bordet, og vælter både glas og isterninger på gulvet.

»Arabiske mænd har altid brug for at vise sig,« bemærker Ahmed Zizou.

Det har natklubbens kyniske syriske alfons også bemærket. Alfonsen griber fat i mikrofonen og opfordrer mændene – præcis som i en auktion – til at smide penge efter den irakiske luder, så hun danser for den højestbydende.

»Vis mig gammeldags løvehjerte og arabisk generøsitet,« råber han i mikrofonen, så det kradser i højttalerne.

En tyk palæstinensisk embedsmand fra Vestbredden rejser sig beruset fra sofaen som den første. Han kaster tyrkiske sedler op i luften som konfetti. Hans kammerater på sofaen smiler og klapper ad ham, som om han lige har vundet en guldmedalje.

Luderen går hen til palæstinenserens bord og vrikker med hofterne til musikken. Palæstinenserens smiler bredt ligesom alfonsen.

»EU penge, ja taaaak!«, kommer det spydigt fra alfonsen i mikrofonen med reference til EU's økonomiske støtte til driften af Det Palæstinensiske Selvstyre på Vestbredden.

Vi har også drukket et par timer nu, og langsomt begynder de tre at lukke yderligere op for deres liv i Istanbul, blandt andet om deres erfaring med muslimske sexturister i Tyrkiet.

»Alkoholen er sjælens glidecreme,« siger rapperen Sami.

Pulveriseret af en luder

De kæderygende marokkanske ludere i natklubben sidder på sofaerne med benene over kors og rokker overkroppen til musikken. De fugter læberne og flirter intuitivt hele tiden. Deres blikke er gennemborende og skamløse, og de holder øjenkontakten længe nok til, at mændene mærker suget i maven.

»Marokkanske kvinder er legendariske. Ingen kan hamle op med dem. Ingen,« siger Escobar.

Vores abonnenter kalder os kritisk, seriøs og troværdig. Få ubegrænset adgang med et digitalt abonnement.

[Klik her](#)

Er du abonnent? [Log ind her](#)

Om luderne har læst en håndbog om *Kunsten at forføre*, er ikke til at vide, men de kan deres kneb. Når en mand i natklubben bider på krogen, lægger de ham på is og flirter med sidemanden i stedet. De starter således en kold krig mellem kammeraterne, som kører hele natten, indtil

en af mændene går *all in*.

»Tro mig, de kender dig bedre, end du kender dig selv,« siger Sami.

I virkeligheden kender luderne tilsyneladende bare arabiske mænds akilleshæl. De ved, at arabiske mænd har et stort ego, er misundelige, besidderiske, overbeskyttende og dybt, dybt jaloux.

Marokkanske prostitueredes ry er dog stadig så mytisk, at mange i den arabiske verden anklager dem for at være hekse, der udfører trolddom. Mange arabiske kvinder nedlægger simpelthen veto, hvis deres mænd vil rejse til Marokko som turister, fordi de frygter, at husbonden falder for en marokkaner.

»Jeg datede en marokkaner sidste år. Sofistikeret type, sådan overklasseagtig, og utrolig flot. Aristokratiske træk, du ved. Gud havde udvalgt mig, tænkte jeg. Men da jeg ikke havde mere at tilbyde hende, forsvandt hun sporeløst. Blokeret på Facebook, WhatsApp, alle steder. Jeg var bare pulver for hende, mand! Hun pulveriserede mig, sniffede mig og skred sin vej,« siger Escobar.

Palæstinensereren tager pludselig et lille stykke pap – mindre end en lillefingernegl – ud af pungen og placerer det på tungen. Det er LSD, som skal sende Escobar i himlen for at møde profeten Mohammed og Allah den glørværdige og ophøjede, inden han kan vende tilbage til lortehverdagen i Istanbul, siger han spøgefuldt.

»Bare en lille flugt«, siger Escobar og lukker øjnene.

På sofaen ved siden af sidder rapperen Sami med en vodka i den ene hånd og en telefon i den anden. Han flirter med tre marokkanske luksusludere, som sidder med benene over kors på sofaen overfor. De vil have øjenkontakt med ham, ikke med hans kammerater.

Om det skyldes hans charmerende øjne, der udstråler intelligens, humor, og som tør holde øjenkontakten længe nok, er ikke til at vide. Måske er det bare hans tatovering – en lille dråbe i ydersiden af øjet – som giver

ham et sexet melankolsk look. Ludernes forsøg er i hvert fald forgæves, for Sami er tydeligvis ikke i humør i nat.

»Kvinder er jo den sikre vej til selvdestruktion«, siger rapperen.

Hævnen

Inden flygtningekrisen var på sit højeste, og 300 flygtninge gik på den sønderjyske motorvej i 2015, havde rapperen Sami mulighed for at flygte til Europa. Det var dengang, det kostede 500 euro at tage båden fra Izmir til de græske øer.

Men Sami blev forelsket i en tyrkisk pige og blev boende i Istanbul. Kort efter lavede EU en aftale med Tyrkiet. Pludselig steg prisen på en flugt til 12.000 euro, og selv hvis man ankom sikkert frem til en af de græske øer, blev man sendt tilbage til Tyrkiet.

Ikke længe efter skred Samis ekskæreste. Hun opdagede hans utallige sidespring, men det hele skulle vise sig at blive meget værre, for inden hun gjorde det forbi med ham, gjorde hun noget helt utroligt.

En dag, mens Sami lå og sov, fandt hun hans falske syriske pas frem fra skuffen (han er iraker) og skrev en lang note på tyrkisk i en af de tomme sider: en beskrivelse, af hvor usselt og kriminelt et menneske han i virkeligheden er.

»Du er den største løgner, jeg nogensinde har mødt. Du er den største tyv i verden. Du stjæler folks penge, tid og deres gode intentioner. Din Gud er skabt af ild. Du er et menneske uden sjæl. Du er et stykke kød. At du lever og ånder, er skadeligt for hele menneskeheden. Man skal aldrig stole på et stykke kød.«

Noten er komisk, dramatisk, men for Sami er den anstrengende og farlig at have i passet. Især når der er tale om et falsk syrisk pas, der bruges af en udokumenteret irakiske migrant, der bor i et land, hvis politimænd får fråde om munden ved synet af en ung araber, som ikke har sine papirer i orden.

»En nat blev jeg stoppet af politiet og fortalte, at det var min eks' note. Deres øjne sortnede. De tog mig bag politivognen og gav mig prygl,« siger Sami.

Bag politivognen placerede politimændene Sami på knæ med bagbundne hænder. En af politimændene tog fat i hans hår bagfra, så han ikke kunne røre sig. Sami kiggede op, og det næste, han mærkede, var en kraftfuld lussing, der slog ham ud som et lys.

»Da jeg vågner til bevidsthed, spørger den ene af politimændene, om jeg nogensinde er kommet op i min ekskæreste. De synes jo, at jeg er en beskidt araber, der besudler deres tyrkiske piger. Jeg svarede, at jeg også havde kneppet hans søster, fordi hun var vild med arabisk pik,« siger Sami.

»Vi er som gadehunde«

Til trods for den problematiske note i hans falske pas er Adnan Sami tvunget til at sætte sin lid til passet lidt endnu. Hans land Irak er for besværligt, fejlslagent, farligt for en sunnimuslim fuld af tatoveringer.

I Irak skal Sami efter al sandsynlighed bestikke alle mulige embedsmænd

for at få et nyt pas. Han mangler nemlig en del dokumenter. Faderen er død, og moren er syg og bor hos noget familie i De Forenede Arabiske Emirater, hvor han har indrejseforbud, fordi han blev taget med LSD i Dubai for nogle år siden, da han besøgte hende.

»Min situation er bare *fucked up*,« indrømmer han.

Det falske syriske pas med ekskærestens note kan potentielt smadre hans liv. Specielt i disse dage er Sami i knibe. De tyrkiske myndigheder er gået i gang med den største deporteringskampagne af ulovlige syriske migranter, siden krigen i Syrien begyndte i 2011.

»Jeg bliver jo kneppet, hvis de fanger mig. Måske sender de mig til Idlib-provinsen, så kan jeg kæmpe mod Assad,« siger Sami selvironisk.

Tyrkiets deporteringer – som er gået ubemærket hen i vestlige medier – fylder en del her. Alle taler om dem. Facebook, Twitter, Instagram, WhatsApp. Tyrkerne er blevet trætte af arabiske migranter. De synes, at araberne er forstyrrende, beskidte, snu og ustyrlige.

Vrede hobe af tyrkere har smadret arabiske butikker, slået tænder ud på arabiske mænd og stemt på partier, der vil smide araberne ud af Tyrkiet.

Præsident Erdogan – som både har mistet stemmer og Istanbul ved seneste lokalvalg, blandt andet fordi han har åbnet dørene for syrerne – har været tvunget til at skifte kurs. De tre mænd er derfor nervøse i disse dage. Alle i deres miljø advarer hinanden mod at færdes bestemte steder for ikke at blive fanget af politiet.

»Vi dulmer os selv i alkohol, narko og kusse, når vi kan. Men hvem ved, hvad der sker, når vi kommer ud af natklubben?«, siger palæstinenserens Escobar.

I Istanbul går der civile betjente alle vegne på gaden. De dukker op ud af ingenting og griber fat i arabisktalende mænd bagfra og beder om papirer. Hvis man ikke kan fremvise dokumentation, binder de hænderne med strips, smider en på en bus, hvorefter man deporteres til

oprindelseslandet.

»Uden dokumenter har vi samme status som gadehunde. De fanger os pludseligt, og vupti: Næste dag vågner man op et klamt sted,« siger luderer Ahmed Zizou.

Karakterløse saudiske mænd

Den saudiske mand, som tidligere efterspurgte Viagra, stjæler opmærksomheden i natklubben. Da saudieren får øje på den letpåkledte irakiske luder, som danser foran hans bord, retter han ryggen og slikker sig demonstrativt om mundvigen.

»Jeg sværger ved Allah, din mesopotamiske røv er mægtig,« siger han nedladende og slår ud med armene flere gange som en *maestro*.

Den irakiske luder skænker ham ikke engang et blik og forsvinder fra hans kredsløb. Saudieren tager en slurk af sin vodka og sluger ydmygelsen i sig. Han rejser sig op og forsvinder ud ad døren, fornærmet.

Hans klike, en flok underdanige saudiske mænd, som har smigret ham hele natten, rejser sig og går efter ham på stribe som en flok ællinger.

Nogle af de arabiske mænd i natklubben fniser. Saudiske mænd er nogle af de mest forhadte. Den klassiske stereotyp om den saudiske mand er, at han er rig, racistisk, arrogant, men samtidig skvattet, karakterløs og forkælet. Især de arabiske migranter i Tyrkiet hader dem.

»En beskidt saudier beskyldte mig engang for at stjæle hans ur. Det var, dengang jeg arbejdede i en natklub som denne,« siger Ahmed Zizou, syreren, der i dag tjener sine penge som mandlig luder.

»Jeg havde intet med hans ur at gøre, men han spyttede på mig og fik politiet til at smide mig i fængsel, hvor jeg sad i to uger med en flok afghanere,« erindrer Zizou.

Men ikke alle saudiske mænd, der kommer til Istanbul er interesseret i at ydmyge andre. Nogle af dem kommer for selv at blive ydmyget. En ny trend i Istanbul er saudiske par, der efterspørger trekantsex, BDSM og andre sexlege.

»Nordafrikanere kommer til Istanbul for at flygte over Balkan. Irakiske mænd kommer for at kneppe andre mænd, libanesere kommer for at kneppe transvestitter, og saudierne kommer for at afprøve trekanter,« forklarer Ahmed Zizou.

I dag findes der et hav af grupper på Telegram, hvor golfarabere efterspørger unge mænd, der vil deltage i sexlege mod betaling. Rapperen viser Telegram-gruppen, hvor arabiske turister efterspørger den slags. Der er annoncer, dickpics og pornolinks.

»Saudierne kan ikke gøre den slags i Saudi-Arabien, fordi det straffes med døden. Selv i skjul er det svært, fordi landet er fyldt med klaner, der kender hinanden på kryds og tværs. Her i Istanbul er de anonyme,« siger Sami.

Det mest populære blandt saudierne er angiveligt det, man kalder for *cuckoldry* – mænd, der får seksuel nydelse af at se deres koner blive taget af andre fremmede mænd. Rapperen Adnan Sami har prøvet det nogle gange.

»Saudiske mænd er syge i låget,« siger han.

Sami forstår ikke, hvordan Saudi-Arabien, landet som huser Mekka, Islams helligste helligdom, som muslimer beder i retning af fem gange om dagen, har en så 'bizar' sexkultur. Og så forstår han overhovedet ikke, at saudiske mænd kan være så skvattede.

De spiller machohelte og hellige udadtil, men inderst inde vil de se deres koner blive kneppet foran dem.

»Jeg havde engang en saudier, som tryglede mig om at komme i hans mund, efter jeg havde gennemkneppet hans kone. Jeg sagde: 'No way

din lille *svansito!*' I stedet kom jeg på konens røv. Straks efter sprang han på hendes røv som en tørstig hund, mens hans stønnede mærkelige lyde«

Ingen slår sadistiske iranske kvinder

De marokkanske ludere har spredt sig over det hele i natklubben. To af dem sidder på skødet af en jordaner, to andre sidder mast mellem to storsmilende egyptere.

En tredje sidder på bordkanten foran en atletisk libysk militskriger med gode vibes. Krigeren er i Istanbul for at blive behandlet for de skudsår, han pådrog sig for nogle uger siden under feltmarskal Khalifa Haftars igangværende belejring af den tyrkiskstøttede regering i Tripoli.

Den libyske kriger – hvis militsgruppe støttes af præsident Erdogan, Qatar og FN – hygger sig enormt. Han har tændt en videosamtale på sin smartphone og taler med en bevæbnet kammerat, der befinder sig i det belejrede Tripoli, Libyen.

»Jeg håber ikke, at du bliver skudt, så du kan opleve Istanbul, brormand! Det er paradiset. Din plads her på sofaen ved siden af mig er tom,

brormand. Jeg forestiller mig, at du er her, brormand!«, siger krigeren storsmilende til kammeraten.

Resten i natklubben danser *dabke*, folkemusik hvor alle danser i cirkel. I 2019 danser arabiske mænd til irakiske rytmer, de knalder marokkanske ludere, ryger pot fra Libanon og drikker svensk vodka.

Klokken er to en halv time over midnat, det er festens zenit. Ligegyldigt om man er luder eller kunde, er det nu, man slår til, før en anden løber med rovet.

Medmindre man er syrisk flygtning og ikke har det store overskud, fordi man måske får politiet på nakken, så snart man træder ud af klubben. Eller medmindre man hedder Ahmed Zizou og er blevet ydmyget af muslimske sexturister i årevis.

»Jeg skal ikke røre nogen ludere eller kvinder i nat,« siger han.

Ahmed Zizou – syreren fra Aleppo, som lever af at sælge sin mørke og muskuløse krop til kvindelige sexturister – har en aura, som gør det svært for folk at respektere ham. Det er noget, som ikke helt kan forklares rationelt, indrømmer han selv.

»Måske er jeg blevet ydmyget af mange kvinder,« siger han selvironisk.

Og så åbner han op.

Ahmed Zizou prostituerer sig for især iranske kvinder. De er det helt store samtaleemne i Istanbul; iranske kvinder fra primært Teheran, der smider tørklædet, så snart de lander i Istanbul, og går på rov efter især unge syriske mænd som ham.

For Zizou startede det tilfældigt med en enkelt iransk kvinde, men siden har hun sendt andre, som har sendt andre, som atter har sendt andre.

»Det går angiveligt fra mund til mund derhenne, det er, som om de har en WhatsApp-gruppe eller sådan noget,« siger Zizou.

Syreren viser billeder af de iranske kvinder. Han viser også WhatsApp-samtaler på dårligt engelsk.

Mange af de iranske kvindelige sexturister er ofte slet ikke interesseret i at have samleje med ham. Mange er primært interesseret i at ydmyge, dominere, pine og knække ham. De vil køre BDSM, indtil han bryder sammen.

Ahmed Zizou viser de blå mærker, han har på ryggen.

»Kig her. Sidste uge havde jeg endnu en iransk kvinde på et hotel som betalte 200 dollars for at binde mig, så jeg lå nøgen i fosterstilling med hendes strømpe sokker formet som en kugle i min mund«, siger Zizou.

Iraneren tævede løs på ham og skreg alt muligt hadefuldt om arabere og syrere på persisk, som Zizou ikke helt forstod. Så efterlod hun ham på hotelværelsets gulv i et halvt døgn. Da hun kom tilbage, havde Zizou pisses på gulvet, fordi han var bundet til sengen med hendes strømpe sokker i munden.

»Ved du, hvad hun så sagde så? Hun sagde, *Why you still didn't shit beneath you yet, you filthy Arab?* Og ved du, hvad hun så gjorde? Hun løftede op i kjolen, trak trusserne ned og pissede på mig«.

»Fuck Istanbul«

Ahmed Zizous historie siger alt om den syriske ungdoms lidelse. Iran sendte ham på flugt fra Syrien ved at indsætte brigader af militser for at holde Assad ved magten, saudiske mænd anklagede ham for at stjæle et ur, iranske kvinder pissede på ham, og nu står han til at blive deporteret af tyrkerne.

»Folk spørger mig nogle gange, om jeg tror på noget, hvortil jeg altid svarer, at jeg kun tror på det, som dulmer mine nerver, og som minimerer følelsen af selvhad, skyldfølelse og skam,« siger Zizou.

Festen i Nişantaşı er ved at slutte. Den irakiske luder med den store røv

kommer ud igen til en sidste dans. Hun snurrer rundt som en sufidanser mellem fyrværkerifontænerne.

Om nogle af mændene i natklubben får hende med hjem, får vi aldrig at vide, for de tre mænd vil hjem, og vi forlader natklubben sammen.

Da vi træder ud af klubben, kigger de sig omkring for at sikre sig, at der er fri bane.

»Fuck Istanbul,« siger Escobar.

Istanbul, den by der officielt huser det største antal migranter i verden, er ligesom andre større metropoler et gådefuldt sted. Nogle arabiske mænd kommer for dens hedonisme, andre rejser hertil for at se byens storslåede moskeer og begræde det mægtige islamiske kalifats kollaps.

Vesterlændinge kommer for at opleve orienten, klicheerne om øst og vest, se den 'kosmopolitiske smeltedigel', studere byens evne til at 'absorbere og bevare forskelle' og måske nyde det Istanbul, de har læst om hjemmefra i Orhan Pamuks bøger.

Men for mange udokumenterede arabere, der lever ulovligt som migranter, fordi deres lande er i ruiner, er Istanbul et sted, som har gjort dem både misantropiske og samfundsfjendske. De har både set Vestens hykleri og kynisme og muslimernes dobbeltmoral og hensynsløshed.

Europa smækkede døren i, mens deres egne, muslimerne og araberne har brugt dem, trådt på dem, vanæret dem og for længst glemt dem.

Escobar, Sami og Zizou tror hverken på vestlig humanisme eller islams barmhjertighed.

»Europa er en luder, og Allah blev halshugget af IS i ørkenen,« siger rapperen Sami.

Escobar, Sami og Zizou mener desuden selv, at de har begået så mange synder, at det også kan være lige meget det hele.

»I Syrien har vi et ordsprog, som siger, at usle mennesker aldrig kommer i himlen, fordi usle begår så sindssygt mange synder,« siger Zizou.

»Men nu hvor jeg er blevet klogere, tænker jeg, om der overhovedet findes en Gud. Han findes i hvert fald ikke i Istanbul, og hvis Gud kommer på de her kanter, er det sikkert kun for at få pik i røven,« siger Zizou.